

Chương 23

Mưa Gió Kinh Châu

Từ phía hậu đại sảnh, một lão nhân bước ra, dáng dấp ủ rũ, tay cầm chổi lông, thẳng đến hai chiếc giao y, phẩy phẩy lớp bụi.

Lão nhân bước chậm, cầm chổi phẩy bụi cũng chậm, sắc mặt bơ phờ, đôi mắt cũng lơ lơ nhìn xuống, chừng như không muốn trông thấy ai, mà cũng không muốn ai trông thấy.

Quần hùng kinh dị, thầm nghĩ:

- Lão nhân này hẳn phải là một cao thủ võ lâm, cố ý giả vờ cái dáng đó, chứ có lẽ nào Chưởng môn nhân lại dùng một người sắp chết đến nơi làm kẻ tùy sai?

Triển Mộng Bạch thấy lão nhân, vụt biến sắc mặt, tự hỏi:

- Sao lão ta cũng ở đây?

Lão nhân là người đánh xe độ nọ đưa chàng đến Kim Sơn Tự.

Lão và Tần Nhi, theo lời chàng, đến Giang Nam tạm trú tại trang viện của chàng.

Sao bây giờ, lão lại ở đây?

Mấy hôm trước gặp Tiểu Thúy, chàng đã lấy làm lạ rồi. Đêm nay, gặp luôn lão nhân, thêm một điều lạ nữa.

Thật tình chàng không còn ước đoán sự việc ra làm sao được nữa.

Bỗng, có tiếng chuông đồng ngân lên coong coong.

Quần hùng trong đại sảnh lập tức đứng dậy, nghiêm trang.

Triển Mộng Bạch biết ngay, Chưởng môn nhân sắp sửa xuất hiện.

Tiểu Thúy cùng một gã đồng tử tuấn nhã, vận áo trắng, song song bước ra, tay cầm một chiếc mâm bằng ngọc.

Trên mâm, là một lá Bạch Bối Kỳ, và pho bí kíp Bối Kỳ Môn.

Vì đứng xa, Triển Mộng Bạch không trông thấy rõ là vật thật hay giả.

Quần hùng thấy hai vật báu của bốn môn, cùng hoan hô vang dội, rồi cùng quỳ xuống, vập đầu sát đất.

Triển Mộng Bạch cùng Tiêu Phi Vũ không muốn quỳ, song nghĩ lại, dù sao thì đó cũng là di vật của một bậc tiền bối, có quỳ lạy cũng chẳng mất mặt.

Họ cùng nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống như mọi người, nhưng Tiêu Phi Vũ chỉ vờ mà thôi.

Trong đám đông nàng có vẻ quỳ, nhưng thực sự hai gối không chấm đất. Nàng ngồi chồm hổm, bất quá chỉ cúi đầu cho người ta không để ý.

Triển Mộng Bạch thấy thế, bấm bụng cười thầm.

Bỗng, một âm thanh khàn khàn nổi lên:

- Xin các vị huynh đệ đứng dậy!

Âm thanh đó được một nội lực phát ra, tuy khàn khàn, song đủ làm chấn động quần hùng.

Mọi người ngẩng đầu.

Một nam một nữ sánh vai bước ra.

Nam, vận áo dài trắng, bao mặt, thân vóc cao, cử động thanh toát, tỏ rõ con người bất thiệp, hoạt bát, có tâm cơ linh xảo phi thường. Ông tay áo tả nhét vào vòng giầy lưng cột ngang thân áo. Nơi vành bố trắng quần quanh đầu có mấy chữ thêu bằng chỉ đen: "Khiếu Vũ Huy Phong, Bố Kỳ Độc Tôn".

Chưởng môn nhân Bố Kỳ Môn là một người cụt một tay!

Nữ, vận áo gấm, đầu cài châu ngọc, mừng tượng một phu nhân của các bậc vương hầu.

Một con người không hổ với hai tiếng mỹ nhân!

Triển Mộng Bạch không dám nhìn lâu nữa. Tim chàng đập mạnh, suýt nhảy khỏi lồng ngực.

Chàng đã nhận ra vị phu nhân đó là ai!

Và nàng chính là Tần Nhi!

Một sự kiện lạ lùng nữa!

Tại sao Tần Nhi trở thành phu nhân của Chưởng môn Bố Kỳ Môn?

Chưởng môn nhân thực sự là ai?

Bao nhiêu nghi vấn dồn dập hiện ra trong đầu óc chàng! Chàng miên man suy nghĩ, bỗng nghe cánh tay nhói lên, thì ra Tiêu Phi Vũ chụp lấy tay chàng, véo mạnh.

Tiêu Phi Vũ nhìn chàng, nửa như vui, nửa như giận. Chừng như nàng muốn hỏi:

- Phu nhân Chưởng môn đẹp chi đó, mà người nhìn ngây ngất như vậy?

Quần hùng đã ngồi xuống rồi.

Độc Tý chưởng môn quắc đôi mắt sắc lạnh, nhìn quanh một vòng, lâu lắm rồi, y chưa cất tiếng.

Ngẫu nhiên, Triển Mộng Bạch bắt gặp ánh mắt của y chiếu chẳng đến chàng.

Chàng nghe lạnh người.

Bình sanh, chàng gặp biết bao nhiêu hiểm nguy, song chàng không đến nỗi quá sợ như lúc này.

Đôi mắt đó báo hiệu cho chàng một điều gì cực kỳ nguy hiểm.

Tại sao? Chàng nghĩ mãi mà không biết tại sao. Bất quá linh giác báo động như vậy thôi.

Chưởng môn nhân cầm lá cờ, đưa cao lên, tuyên bố:

- Khiếu vũ huy phong, bố kỳ độc môn, bổn toà tiếp thọ quyền chưởng môn, từ nay ban bố lệnh ra khắp bốn phương trời.

Quần hùng hoan hô một loạt rồi im bật.

Triển Mộng Bạch giương mắt nhìn, nhận đúng là lá cờ do Tần Vô Triệu trao cho chàng ngày trước.

Độc Tỷ chưởng môn lộ vẻ đắc ý, nghiêm giọng tiếp:

- Từ lâu, bốn môn huynh đệ phân tán khắp giang hồ, mãi đến hôm nay bốn toà mới có dịp hội kiến cùng các cao nhân, tuấn sĩ, thật là một đại hạnh cho bốn toà, cho bốn môn! Nhân cuộc họp mặt đêm nay, bốn toà sẽ thảo luận cùng các vị về một chương trình hành động cốt sao cho sự liên hệ giữa chúng ta được chặt chẽ hơn ngày trước!

Quần hùng lại hoan hô, tán thưởng ý chí đó

Độc Tỷ chưởng môn tiếp luôn:

- Với võ công của các huynh đệ bốn môn, nếu đồng tâm nhất chí, cộng đồ cơ nghiệp, thì Bối Kỳ Môn trong một ngày gần đây, sẽ vươn mình tận vinh quang, tranh ngôi nhất nhì với Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Cái Bang. Rồi từ đó mà đi, chúng ta sẽ nắm quyền bá chủ võ lâm!

Bỗng, từ phía tả, một đại hán đứng lên, cung kính:

- Bẩm Chưởng môn! Đệ tử là Hạ Quang Bình, đất Từ Châu, có việc muốn trình bày.

Độc Tỷ chưởng môn hướng mắt về phía đó:

- Cứ nói!

Hạ Quang Bình trầm giọng:

- Cái tôn chỉ của Bối Kỳ Môn, là huynh đệ đồng môn tương trợ lẫn nhau, chứ không có cái việc tranh hùng đấu thắng, chuyên sát phạt, gây tang tóc!

Độc Tỷ chưởng môn lạnh lùng:

- Chẳng lẽ bốn toà không biết rõ tôn chỉ của bốn môn? Đâu cần phải có Hạ đại hiệp chỉ giáo!

Hạ Quang Bình đáp:

- Đệ tử đâu dám vọng tưởng! Tuy nhiên...

Độc Tỷ chưởng môn nổi giận, quát:

- Nhân tài trong bốn môn nhiều như cát sông Hằng, tại sao lại không thể tranh danh, đoạt lợi, chiếm ngôi vị cao quý trên giang hồ chứ? Ngày nay, thiên hạ võ lâm thuộc về ai? Lý do nào bắt buộc chúng ta phải chịu khuất phục dưới oai quyền của kẻ khác?

Câu nói của y biểu hiện rõ rệt cái hào khí cao thượng chín từng mây, quần hùng nghe máu nóng sôi trào cuộn cuộn, cùng reo lên vang lừng.

Có người hét to:

- Chưởng môn nói đúng! Đành rằng tôn chỉ của bốn môn là huynh đệ tương trợ, nhưng tại sao chúng ta lại không thể tranh hùng giữa võ lâm? Hạ đại ca ơi! Ngồi xuống đi!

Chỉ dùng mấy câu mà khích động, hiếp đáp được toàn thể đệ huynh, Độc Tỷ chưởng môn quả sành khoa tâm lý.

Triển Mộng Bạch phải công nhận y là một tay lợi hại. Tuy nhiên, chàng thấy rõ, bên trong cái hào khí của y, có ẩn một ý niệm gian trá.

Chàng trầm nghĩ:

- Tần lão tiên bối lúc lâm chung, nhờ vả ta bảo trì Bạch Bố Kỳ. Ta không thể phụ sự ủy thác đó mà khoanh tay ngồi nhìn Bố Kỳ Môn xa rời chính nghĩa được!

Độc Tỷ chưởng môn lại tiếp:

- Các huynh đệ đã quyết tâm ủng hộ bốn tòa, thì bốn tòa phải cố gắng hết sức mình để phát huynh thịnh thế, mang vinh quang về cho bốn môn! Tần cố chưởng môn...

Y dừng lại.

Quần hùng nghe y đề cập đến Tần cố chưởng môn, vụt đứng lên, như để tỏ sự cung kính đối với một đại lão anh hùng.

Đến lúc Độc Tỷ chưởng môn nói tiếp, họ mới ngồi xuống.

- Lúc tiếp nhận sự ủy thác của Tần cố chưởng môn, bốn tòa có phát trọng thế, quyết thực hiện ba điều.

Quần hùng nhao nhao hỏi:

- Ba điều như thế nào?

Độc Tỷ chưởng môn tiếp:

- Điều thứ nhất, bốn môn phải trọng trung với Bạch Bố Kỳ, và tận tâm tận lực tranh hùng giữa võ lâm, sống chết có nhau!

Quần hùng đáp:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Độc Tỷ chưởng môn gật gù:

- Điều thứ hai, bốn tòa cùng quý huynh đệ phải báo cái ân đức của một người!

Quần hùng hỏi:

- Vị ân nhân của lão nhân gia là ai?

Độc Tỷ chưởng môn đáp:

- Tô phu nhân tại Quân Sơn! Gần đây, Tô phu nhân có việc, đang tìm người trợ giúp!

Quần hùng lao nhao:

- Thế là chúng ta có cơ hội để báo ân rồi! Đừng bỏ qua cơ hội này!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cùng nhìn nhau, cả hai cùng giật mình. Họ cùng nghĩ:

- Không ngờ chưởng môn Bố Kỳ Môn lại là đồ đảng của Tô Siễn Tuyết!

Nhưng, Triển Mộng Bạch vẫn thắc mắc mãi về cái việc làm sao y lại có lá cờ Bạch Bố Kỳ và lấy Tần Nhi làm vợ!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Tô Siễn Tuyết có biết chỗ Bạch huynh cất dấu lá cờ chăng?

Hai hôm nay, Triển Mộng Bạch đã lược thuật việc của Tần Vô Triệu cho nàng biết.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Bà ta không biết đâu.

Độc Tỷ chưởng môn cao giọng tiếp:

- Còn điều thứ ba, điều quan trọng nhất, bất cứ ai trong huynh đệ chúng ta, đều có bốn phận phải báo thù cho lão nhân gia.

Quần hùng nhao nhao lên:

- Ác đồ đó là ai? Kẻ nào to gan dám hãm hại lão nhân gia?

Độc Tỷ chưởng môn gần từng tiếng:

- Triển... Mộng... Bạch!

Triển Mộng Bạch kinh hãi.

Chỉ đích danh chàng là kẻ thù, xem Tô Siễn Tuyết là ân nhân, hiển nhiên Độc Tỷ chưởng môn có âm mưu cấu kết với Tô Siễn Tuyết!

Cũng may, chàng biết được sự tình sớm một chút, chứ nếu không thì, trong tương lai, chàng làm sao giải thích được với toàn thể môn đồ Bồ Kỳ Môn?

Chàng muốn ra mặt, tranh biện ngay, lột mặt nạ tên gian trá đó, nhưng Tiêu Phi Vũ biết ý chàng, vội nắm tay giữ lại, đoạn thốt:

- Bạch ca muốn chết gấp sao?

Cả hai đàm thoại, chỉ dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay của nhau, chứ không dám cất tiếng.

Triển Mộng Bạch nhớ lại tình trạng của mình, bất giác thở dài.

Thương thế có giảm phần nào, song chàng chưa vận dụng chân lực được, nếu sanh sự là bị hạ ngay.

Vừa bức tức, vừa phẫn cấp, chàng đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Quần hùng nghe nói đến Triển Mộng Bạch, cùng nhao nhao lên, hết sức phân vân!

Ngày nay, trên giang hồ, còn ai không nghe danh, biết tiếng chàng?

Một người hỏi:

- Triển Mộng Bạch có cái hiệp danh vang dội như sấm rền tai, tại sao lại hãm hại Tần cố chưởng môn?

Một người đáp:

- Triển Mộng Bạch thiện ác bất thường, việc tốt cũng làm, mà việc xấu cũng làm! Biết đâu cái chết của Tần cố chưởng môn chẳng do hắn gây nên?

Độc Tỷ chưởng môn đảo mắt nhìn quanh bốn phía, quần hùng bàn luận như thế nào, y nghe không sót một tiếng.

Y trầm giọng thốt:

- Nếu đơn độc mà hành động, thì chẳng bao giờ Triển Mộng Bạch thủ thắng trước Tần cố chưởng môn được. Đáng hận là hắn dùng độc kế! Nếu bốn toà không đến kịp lúc, thì có thể hắn đã hủy hoại luôn thi hài của cố chưởng môn! Hắn thấy bốn toà đến, vội bỏ chạy đi! Sự kiện này, Tô phu nhân chính mắt trông thấy rõ ràng.

Y tạo sự việc rất hợp tình hợp lý, lại có cái thần thái căm hận rất chân thành, còn ai không tin là y thật sự thù độc Triển Mộng Bạch? Còn ai không tin là y chí thành với Tần Vô Triêu?

Quần hùng cảm phần theo, ai không tin, cũng phải tin.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Tần lão tiên bối bị cha con họ Phương bức tử, ngoài Tô Siễn Tuyết và ta ra, trên giang hồ đâu có kẻ thứ ba nào biết được! Tô Siễn Tuyết đã thu phục Độc Tỷ chưởng môn, thì đương nhiên bà ta sẽ xác nhận điều bịa thành sự thật. Quần hùng trong Bồ Kỳ Môn ắt sẽ tin rằng ta là thủ phạm rồi.

Chàng làm sao tranh biện?

Tiêu Phi Vũ đang nắm tay chàng, cảm thấy bàn tay chàng run run, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, biết là chàng phần uất vô cùng.

Tôn Cửu Khê ngồi bên cạnh, cũng áy náy không yên.

Bỗng, nơi phía tả, Hạ Quang Bình đứng lên, cao giọng thốt:

- Triển đại hiệp từng cứu mạng đệ tử, nếu cho rằng ý có làm cái việc đê tiện đó, thì ngàn vạn lần đệ tử cũng không tin được! Nếu các vị không tin được cái hiệp danh của y, thì cứ hỏi Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân nhị vị đại ca kia là rõ!

Độc Tỷ chưởng môn cười lạnh:

- Hấn cứu Hạ huynh, nhưng hấn lại hại người khác thì sao? Chẳng lẽ hấn cứu người này thì không thể hại người khác? Con người đó, hành động không phân thiện ác, trên giang hồ ai ai cũng biết như vậy!

Hạ Quang Bình ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Độc Tỷ chưởng môn lạnh lùng:

- Cái đó làm sao? Chẳng lẽ bốn toà nói ngoa?

Hạ Quang Bình cúi đầu:

- Cái đó...

Bỗng, y rú lên một tiếng thảm, rồi ngã xuống, máu thối ươn mảnh bốc trắng bên ngoài.

Quần hùng kinh hãi, không ai biết tại sao.

Nhưng, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thấy rõ. Ám khí từ tay áo Độc Tỷ chưởng môn bay ra, lúc Hạ Quang Bình cúi đầu xuống.

Ám khí màu đen, được phóng ra song tay và vai không nhích động, vô ảnh vô tung, thì làm gì quần hùng trông thấy trong lúc bất ngờ!

Hạ Quang Bình đưa hai tay ôm mặt, run run giọng nói:

- Giang Trung Trụ! Triệu Sơn Quân!... Các vị...

Y co rúm người lại, rồi bất động.

Máu thối ươn mảnh bốc vẩn đầu, máu biến màu đen liền.

Trước khi chết, y còn lấy làm lạ tại sao Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân không biện hộ cho Triển Mộng Bạch.

Y có biết đâu, cả hai không có mặt trong đại hội!

Một người ngồi bên cạnh lột mảnh bố bao mặt của Hạ Quang Bình, bất giác biến sắc rứt tay liền.

Gương mặt đỏ, sưng vù lên, biến đen sì.

Quần hùng sưng sốt.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ nhận thấy ám khí mừng tượng như xuất phát từ Đường gia! Nhưng nếu Độc Tỷ chưởng môn là người trong họ Đường, thì tại sao lại có lá Bạch Bố Kỳ! Làm sao lấy Tần Nhi làm vợ?

Độc Tỷ chưởng môn nhìn khắp quần hùng:

- Vị nào là Giang Trung Trụ? Vị nào là Triệu Sơn Quân?

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thầm kêu khổ:

- Nguy rồi!

Tôn Cửu Khê run người.

Y nghĩ đúng là muốn khéo lại trở thành vụng.

Độc Tỷ chưởng môn hỏi:

- Hai vị đó có đến đây chăng?

Người có phận sự tra điểm danh sách bên ngoài đáp:

- Có!

Độc Tỷ chưởng môn cao giọng:

- Đã đến đây, sao không đứng lên?

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cắn răng đứng lên.

Triển Mộng Bạch cúi đầu, lên tiếng:

- Đệ tử là Triệu Sơn Quân!

Chàng cảm thấy lạnh người khi Độc Tỷ chưởng môn quét ánh mắt sang chàng.

Tiêu Phi Vũ trại giọng cho bớt trong trẻo, ứng tiếng luôn:

- Tại hạ là Giang Trung Trụ!

Độc Tỷ chưởng môn lạnh lùng:

- Triệu Sơn Quân! Ngẩng mặt nhìn đôi mắt của bổn tòa đây!

Triển Mộng Bạch cắn răng, ngẩng mặt.

Song phương nhìn nhau một lúc, tòa đại sảnh im lặng hoàn toàn, như cảnh vắng người.

Chừng như ký ức của Triển Mộng Bạch bị khơi động trước ánh mắt của Độc Tỷ chưởng môn.

Chàng nhớ lại một cái gì. Cái đó mơ hồ quá!

Mà sao ánh mắt đó quá quen đối với chàng?

Bỗng, Độc Tỷ chưởng môn hét:

- Triển Mộng Bạch!

Y chỉ tay ra quát luôn:

- Gã đó chính là Triển Mộng Bạch! Gã giết Triệu Sơn Quân, đoạt lấy tín bài, trà trộn vào đây! Các huynh đệ hãy bắt gã ngay!

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Tất cả nhao nhao lên!

Quần hùng đều là những tay lịch lãm, nhưng vẫn không giữ được trầm tĩnh trước biến hóa đột ngột của tình hình.

Bỗng, một tiếng soảng vang lên.

Thì ra, Tiểu Thúy buông rơi chiếc mâm ngọc xuống nền. Tần Nhi cũng biến sắc mặt, lộ vẻ hãi hùng cực độ.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ lui về một góc tường, để khỏi phải lưu tâm phía hậu, chuyên thủ ứng phó mặt trước.

Triển Mộng Bạch như mơ màng, lẩm nhẩm:

- Hấn! Chính hấn!... Làm sao lại là hấn được chứ?... Tại sao?

Độc Tỷ chưởng môn huy động lá Bạch Bố Kỳ, quát:

- Bốn môn đệ tử cấp tốc động thủ! Vô luận bất sống, giết chết, phải hạ cho được ác tặc! Ai vi lệnh, bốn tòa sẽ ghép vào tội phản môn, hành quyết!

Quần hùng cùng hét lên một tiếng, tiếng hét rập nhau chấn động toà đại sảnh. Rồi tất cả cùng lướt tới, cùng mắng oang oang:

- Triển Mộng Bạch! Tên ác đồ! Hãy đền mạng Tần cố chưởng môn! Hãy đền mạng Giang Trung Trục, Triệu Sơn Quân!

Tiêu Phi Vũ giật mảnh bố quần đầu xuống, gương mặt đẹp tuyệt vời hiện ra trước mặt quần hùng.

Nàng nhìn quanh, không còn khiếp hãi như trước.

Quần hùng sững sờ! Họ không tưởng người đội lốt Giang Trung Trục lại là một nữ nhân tuyệt sắc!

Nàng cao giọng thách:

- Kẻ nào dám động thủ với con gái của Đế Vương Cốc chủ? Tiêu Phi Vũ ta đang chờ đây!

Ba tiếng "Đế Vương Cốc" có cái oai lực ngang với ba tiếng sấm. Quần hùng bất giác dừng chân lại, như chôn tại chỗ.

Tuy nhiên, vẫn có kẻ quá nhiệt thành với Độc Tỷ chưởng môn, bất chấp đối phương là ai, quát lớn:

- Đền mạng gấp!

Tiêu Phi Vũ nổi giận, thét vang:

- Tôn Cửu Khê đâu? Sao ngươi chẳng nói chi hết?

Tôn Cửu Khê bất buộc phải lật vuông bố xuống, rồi ấp úng:

- Giang Trung Trục và Triệu Sơn Quân còn sống!... Hai người đó... tình nguyện trao tín bài cho Triển ân nhân!

Độc Tỷ chưởng môn hét:

- Tôn Cửu Khê! Người dám phản bội môn phái à?

Tôn Cửu Khê run người, nín bật.

Vô luận là ai trong võ lâm, cũng không dám tiếp nhận hai tiếng "phản bội".

Huống hồ y tuy kính trọng Triển Mộng Bạch, song y chưa biết cái chết của Tần Vô Triệu như thế nào, thì làm sao y có thái độ dứt khoát?

Quần hùng biết được Triệu Sơn Quân và Giang Trung Trụ chưa chết, tất cả đều dục thái độ phần nào.

Nhưng Độc Tỷ chưởng môn khi nào chịu bỏ qua cho Triển Mộng Bạch?

Y gọi to lên. Hơn mười đại hán áo trắng từ bên ngoài chạy vào, vệt quần hùng, xông thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Chúng vung quyền tấn công Tiêu Phi Vũ trước.

Họ sử dụng công phu ngoại môn, tài nghệ họ khá cao. Nếu là lúc nào, thì Tiêu Phi Vũ không xem họ ra gì, song trong trường hợp bây giờ, nàng còn vướng bận Triển Mộng Bạch, vừa phải phản kích vừa phải bảo vệ chàng. Vì sự phân tâm đó mà phản ứng của nàng mất đi phần nào hiệu quả.

Độc Tỷ chưởng môn luôn miệng quát tháo:

- Hạ luôn cả hai! Đừng để cho tên nào sống sót!

Y quan sát tình hình, thấy Triển Mộng Bạch không hề động thủ, còn Tiêu Phi Vũ thì mãi mãi che chở chàng, nên hiểu rõ là Triển Mộng Bạch đang mang thương thế.

Biết được điều đó, y hết sức mừng rỡ.

Bọn đại hán áo trắng càng đánh càng hăng, khí thế mãnh liệt, chưởng phong cuốn ào ào.

Bỗng, Tiêu Phi Vũ hét:

- Các người là chi của Lam Đại tiên sinh?

Độc Tỷ chưởng môn bật cười cuồng dại:

- Người có tư cách nói đến danh hiệu của tiên sinh sao?

Như vậy là y mặc nhận có một liên quan nào đó với Lam Đại tiên sinh!

Tiêu Phi Vũ đã thấy chưởng môn phóng ám khí của họ Đường, bây giờ thuộc hạ lại sử dụng quyền pháp Ngạo Tiên Cung!

Tự nhiên nàng phải kỳ quái.

Tuy miên mang suy nghĩ, nàng không dám dừng tay, vừa đối phó với địch, vừa bảo vệ Triển Mộng Bạch, vất vả vô cùng.

Thỉnh thoảng, nàng liếc mắt sang Triển Mộng Bạch, thấy chàng mơ màng đến xuất thần, đồng thời chàng lẩm nhẩm mãi:

- Không thể... Tại sao nói dối với với ta?... Rõ ràng kia mà!...

Tiêu Phi Vũ tức giận nghĩ thầm:

- Đúng là thứ đàn ông thú, trong lúc nguy ngập mà cứ ngẩn ngơ như kẻ điên!

Nàng biết chàng đang gặp một vấn đề nan giải, nàng hết sức lo lắng cho chàng, mà chính nàng cũng không thư thả gì cho, bởi áp lực của bọn đại hán áo trắng càng phút càng tăng.

Bọn chúng gồm mười hai người, họp thành bốn nhóm, mỗi nhóm ba người.

Chúng luân phiên công tới, cũng có lúc ô ạt xông vào.

Nhóm trước tiến lên, vung quyền, bất cần trúng hay hụt, rồi lùi lại, nhường chỗ cho nhóm sau. Có lúc cả hai ba nhóm cùng xuất thủ, công từ ba phía.

Thành ra, thế công của chúng như sóng lượn vỗ bờ, tiếp nối liên tục.

Tiêu Phi Vũ cố gắng cầm cự, song những chiêu thức của nàng trở thành vô dụng. Vì chiêu thức đối phó với thế công của đợt trước, đợt trước lùi về, đợt sau nối tiếp với thế công khác, chiêu thức đó trở thành lạc lõng. Khi nàng biến chiêu để ứng phó với đợt thứ hai, thì đợt thứ hai lại lùi, nhường chỗ cho đợt thứ ba.

Nàng cảm thấy nguy đến nơi rồi!

Bây giờ, chỉ còn có thể thủ, mà thủ thì nàng sẽ thủ được bao nhiêu lâu nữa, trong khi khí lực của nàng tiêu tan dần, còn đối phương nhờ luân phiên xa chiến nên duy trì được công lực.

Bởi bạn vương Triển Mộng Bạch, nên nàng phải lúng túng, khổ hơn nữa là bây giờ tâm trí chằng ở đâu đâu, nàng chỉ còn cách chờ giờ thảm bại.

Nàng quay về thế thủ, lại càng lúng túng hơn, bởi quyền pháp của bọn đại hán có cái tên là Xung Lãng Quyền, lúc đánh ra như nước tràn bờ, từng lượn, từng lượn nối tiếp liên miên bất tận.

Quyền pháp đó chuyên công phá thế thủ, chẳng khác sóng nước đập bờ, gặp bờ thì sóng gầm hùng mạnh. Không gặp chướng ngại, trở ngăn thì sóng lướt buông xuôi, lượn đi rất đẹp song chẳng làm gì tai hại.

Cho nên nàng quay về thế thủ là hứng trọn áp lực của Xung Lãng Quyền Pháp.

Đang nguy với mười hai đại hán áo trắng, bên ngoài còn hơn trăm đệ tử Bồ Kỳ Môn, chục chờ chưởng môn ra lệnh là tấn công liền, Tiêu Phi Vũ quá khẩn cấp đâm liều, bật cười cuồng dại, hét lớn:

- Triển Mộng Bạch! Nếu tưởng không ra thì đừng tưởng vô ích!

Triển Mộng Bạch giật mình, trở lại thực tại, đưa tay vuốt mồ hôi trên cổ.

Tiêu Phi Vũ cười dòn:

- Chúng ta thế nào cũng phải chết, nhưng được chết một chỗ thì lão thiên dành cho chúng ta một ân huệ lớn đó! Bây giờ không tưởng ra thì cứ thành quỷ đi rồi sẽ tiếp tục tưởng, hắn phải tìm ra!

Triển Mộng Bạch vụt cao giọng:

- Tưởng ra rồi!

Tiêu Phi Vũ cười vang:

- Thế thì càng hay!

Nàng quát to:

- Dừng tay tất cả!

Độc Tỷ chưởng môn hỏi:

- Tại sao chứ?

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Ta cùng chàng từ lúc biết nhau, gần thì ít, xa thì nhiều. Nếu người để cho bọn ta trước khi chết, nói chuyện với nhau mấy tiếng rồi chịu chết, thì bọn ta biết ơn lắm. Bằng ngược lại...

Độc Tỷ chưởng môn hỏi:

- Ngược lại thì sao?

Tiêu Phi Vũ buông từng tiếng:

- Thì ta để cho chàng chết trước, còn ta sẽ xông thoát tử địa. Dù ta không thoát khỏi, ít nhất cũng giết được một số người của người!

Nàng đánh ra bảy chưởng thị oai.

Bảy chưởng đó thuộc tuyệt học của Đế Vương Cốc, chiêu nào cũng độc, cũng mạnh. Tuy không phá nổi thế liên hoàn của quyền pháp Xung Lăng, song cũng làm cho đối phương rối loạn.

Quần hùng khựng khiếp trước oai khí của nàng, bên cạnh cái chết mà nàng vẫn còn nói cười như thường. Một nữ nhân can trường như nàng, không phải ai ai cũng sánh được.

Họ cùng nhìn chưởng môn xem thái độ ra sao.

Trong ánh mắt của mọi người ẩn ước vẻ đồng tình với Tiêu Phi Vũ.

Độc Tỷ chưởng môn cũng ngán cái liều của mọi người, nhất là cái người liều đó lại xuất thân từ Tiêu Vương Cốc.

Y trầm ngâm rồi ra lệnh:

- Dừng tay!

Mười hai đại hán lập tức dừng tay rồi tản mát ra xa xa.

Tiêu Phi Vũ bật cười khanh khách:

- Thông minh đấy!

Quay qua Triển Mộng Bạch, nàng gọi:

- Mộng Bạch!... Mộng Bạch!...

Lệ thảm trào ra liền theo tiếng gọi, đoạn vươn hai tay ra, nàng chồm tới, ôm Triển Mộng Bạch vào lòng, thốt qua thốn thức:

- Chết chung với nhau! Tiểu muội mãi nguyện lắm rồi! Bạch ca ơi!

Nàng thốt xong, nở một nụ cười. Nàng cười... nàng cười mà lệ vẫn rơi! Quần hùng hết sức thương cảm cho nàng và Triển Mộng Bạch.

Người thương cảm hơn hết là Tô Cửu Khê, y không dám ngẩng đầu nhìn họ!

Tần Nhi và Tiểu Thúy nhích lại gần nhau như để nối kết sự đồng tình trước thảm cảnh của đôi thanh niên nam nữ.

Tiêu Phi Vũ dìu Triển Mộng Bạch đến một góc tường cùng ngồi xuống.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Vũ muội có biết Độc Tỷ...

Tiêu Phi Vũ đưa tay bịt miệng chàng rồi thốt:

- Đừng nói năng gì cả, chúng ta ngồi im một lúc, sau đó...

Nàng nhích nụ cười khổ tiếp:

- Tiểu muội nghĩ kỹ lắm rồi, đêm nay chúng ta không còn hy vọng gì thoát đi được. Huống chi, con người càng sống lâu càng thọ khổ, chứ chẳng sung sướng chút nào. Dù có sung sướng cũng chỉ là tạm bợ và ngắn ngủi, thì cái chết đối với chúng ta không còn là điều đáng sợ, vả lại chúng ta được chết chung, tiểu muội cảm thấy mình có phúc hơn người lắm đó, Bạch ca ơi!

Triển Mộng Bạch thở dài không tưởng là nàng quá tha thiết với chàng như thế! Con người ta, tìm được tri kỷ rồi, có chết cũng không uổng một kiếp sống.

Chàng trầm giọng thốt:

- Độc Tý chưởng môn là Dương Toàn!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Dương Toàn? Thế chẳng phải hắn đã chết rồi sao?

Trong thời gian gần nhau, Triển Mộng Bạch có thuật lại những tao ngộ của chàng, nên nàng mới biết là Dương Toàn đã chết!

Triển Mộng Bạch cảm hận:

- Lam Đại tiên sinh tự miệng nói với ngu ca như vậy! Ngu ca không thấy đích xác, song làm sao có thể nghi ngờ lời nói của tiên sanh? Nào hay... nào hay...

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Chẳng lẽ một người có thân phận cao như tiên sanh, lại đi lừa Bạch ca?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Biết người, biết mặt, nào ai biết được lòng! Nếu hôm nay ngu ca không trông thấy Dương Toàn tận mắt thì vẫn còn tin tưởng Lam Đại tiên sinh như thường!

Tiêu Phi Vũ trầm giọng:

- Bạch ca không lầm chứ?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Thoạt tiên thấy ánh mắt của hắn, ngu ca rợn mình, cứ tưởng là vì thương thế mà can đảm mất mát rồi chẳng! Nhưng bây giờ thì ngu ca đã biết nguyên nhân rồi! Chỉ vì ngu ca cứ cho rằng hắn đã chết, mà ánh mắt của kẻ chết rất đáng sợ nếu đôi mắt chưa nhắm, và dù đôi mắt đó lơ lơ!... Hà huống, chính kẻ chết đã mấy lượt mưu toan hại ngu ca!

Chàng cắn răng đè nén cơn giận!

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Thảo nào, vừa thấy ca ca là hắn nhận ra ngay. Nếu không phải là thân nhau qua nhiều ngày, thì làm sao nhận nhau được dễ dàng như vậy!

Triển Mộng Bạch đáp:

- Vũ muội nói đúng!

Rồi chàng nói tiếp:

- Còn cái việc lá Bạch Bối Kỳ và pho bí kíp, bây giờ thì ngu ca không lấy làm lạ tại sao có người tìm được! Chính ngu ca có nói cho hần biết chỗ chôn giấu! Tự nhiên hần lấy được! Trừ hần ra, còn ai biết?

Chàng giải thích:

- Kết giao với hần, ngu ca thấy hần đáng mặt tuấn kiệt nên định trao lá Bạch Bối Kỳ cho hần, để hần nối tiếp cơ nghiệp của Tần lão tiên bối. Do đó, ngu ca mới cho hần biết sự tình. Hiện tại, chúng ta không còn thắc mắc nữa!

Tiêu Phi Vũ nhận thấy, đối với chính nàng, Triển Mộng Bạch không tiết lộ chỗ chôn giấu lá Bạch Bối Kỳ, trái lại, chàng chỉ rõ cho Dương Toàn biết.

Như vậy, chàng xem Dương Toàn trọng như thủ túc.

Thế mà Dương Toàn luôn nuôi tà tâm đối với chàng! Nàng thấy thương cảm cho chàng nhiều!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Một Dương Toàn chưa đủ làm cho ngu ca nghi ngờ Lam Đại tiên sinh! Nhưng mười hai đại hán đó sử dụng quyền pháp bí truyền của Lam Thiên Chùy là một chứng minh cụ thể, ngu ca không tin cũng phải tin!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Xung Lăng Quyền? Thật là một môn võ công cổ quái! Tiểu muội nếu không chính mắt trông thấy, hần là không thể tin được trên giang hồ lại có một võ công như vậy!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nếu Lam Thiên Chùy không giải thích các thế của môn quyền pháp đó thì làm sao ngu ca biết được! Hừ! Trước khi hạ sát Dương Toàn, hần đã lừa ngu ca rồi! Sự tình rất phức tạp! Biết đâu lão ta không cùng một tổ chức với Tô Siễn Tuyết. Hôm đó ngu ca ở tại động bí mật để luyện Tình Nhân Tiên, lão bất chợt xuất hiện giúp đỡ, ngu ca cảm kích vô cùng! Ngờ đâu, bên trong có nhiều sự lạ!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Lạ như thế nào?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Cái động đó phải là một nơi bí mật, thì sao Lam Đại tiên sinh lại thuộc đường đi lối bước như lòng bàn tay, vào ra dễ dàng. Nếu không phải là những người từng tham gia hoạt động tại đó, thì làm sao biết rành một địa điểm bí mật như vậy? Biết đâu lão ta chẳng phải là tay đầu não chân chánh? Hà hướng hôm đó, lúc lão đến cứu, ngu ca đã thoát hiểm và sắp sửa thành công! Thế có phải là tấu xảo chăng?

Tiêu Phi Vũ giật mình.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Ngu ca không lấy lòng tiểu nhân mà đo lường quân tử, nhưng tổng kết những diễn biến đã qua, bắt buộc phải có suy luận đó!

Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một chút rồi thở dài:

- Lam Đại tiên sinh có cái hiệp danh to lớn như sấm rền tai, hào khí ngất trời. Nếu lời của Bạch ca mà đúng thì...

Bồng nàng xoay chuyển sang đề tài khác:

- Vừa rồi, tiểu muội thấy Dương Toàn dùng ám khí của Đường môn, cứ tưởng hẳn là người trong họ Đường. Bây giờ mới biết Đường Dịch đã lấy ám khí trao cho Tô Siễn Tuyết, Tô Siễn Tuyết trao lại cho hắn.

Quần hùng phân tán ngồi quanh khách sảnh, nhìn cả hai thì thầm nói chuyện với nhau.

Họ có ngờ đâu, cả hai đang đề cập đến một việc cực kỳ trọng đại!

Vừa lúc đó, một người quát to:

- Hai người nói chuyện với nhau đã xong chưa?

Triển Mộng Bạch vẫn nói tiếp với Tiêu Phi Vũ:

- Đêm nay trong hai chúng ta, phải có một thoát ly nơi này, nếu cùng chết với nhau tại đây, thì cái sự bí mật kia phải vĩnh viễn mai một.

Tiêu Phi Vũ run giọng:

- Triển ca muốn một mình tiểu muội thoát đi?...

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng vậy!

Tiêu Phi Vũ khóc:

- Đi làm sao được Bạch ca? Tiểu muội thoát đi là Bạch ca chết ngay! Bạch ca cũng biết...

Làm sao Triển Mộng Bạch không biết như vậy! Nhưng tình thế bắt buộc, không còn cách giải quyết nào khác hơn thì đành chịu chứ sao?

Chàng thở dài:

- Vũ muội mà ở lại, là chết cả hai mà điều bí mật kia không được tiết lộ trên giang hồ. Nếu bí mật đó không được tiết lộ, thì ngu ca chết không nhắm mắt!

Tiêu Phi Vũ vụt quyết định:

- Được rồi, tiểu muội sẽ đi! Tuy nhiên, sau khi báo cáo sự bí mật đó trên giang hồ xong, thì tiểu muội xin tự tử để theo đại ca về cõi khác!

Triển Mộng Bạch đau đớn vô cùng, song biết có khuyên nàng cũng vô ích bởi chàng đã hiểu rõ tánh khí của nàng rồi.

Khi nàng quyết tâm, là không một mãnh lực nào có thể làm cho nàng thay đổi chủ ý.

Chàng thốt:

- Vũ muội phải làm sao tiếp xúc được với một cao thủ võ công tuyệt đỉnh trong võ lâm!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Tại sao phải cần tìm một cao thủ tuyệt đỉnh?

Triển Mộng Bạch tắc lưỡi:

- Người tầm thường làm sao đối phó được với Lam Thiên Chùy?

Tiêu Phi Vũ suy nghĩ một chút:

- Bạch ca có lý!

Triển Mộng Bạch thở phào.

Như vậy là còn lâu lắm nàng mới tự tử. Bởi anh em Từ Huyền Cung là Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đã tìm suốt hai mươi năm dài mà vẫn chưa gặp đệ nhất cao thủ trong võ lâm, thì làm gì một sớm một chiều nàng tìm được!

Tiêu Phi Vũ cũng ngờ cái ý của chàng là thế, song nàng tự tin là sẽ tìm được. Và cao thủ đệ nhất trong võ lâm, trong con mắt của nàng là gia gia và Kim đại thúc của nàng, thì nàng chỉ cần tìm hai người đó là được!

Hai người đó hợp sức lại, không lẽ không hạ được Lam Thiên Chùy sao?

Có tiếng hét vang lên liên tục, thúc giục cả hai sớm kết thúc cuộc nói chuyện để chịu chết.

Triển Mộng Bạch bảo:

- Ngu ca làm cho chúng chú ý đến ngu ca, quên Vũ muội, thừa dịp đó, Vũ muội thoát đi nhé!

Keng, keng, hai tiếng vang lên, hai thanh chủy thủ bay đến, rơi trước mặt họ...

Đồng thời có tiếng quát:

- Hãy dùng hai thanh đao đó, tự quyết đi! Bốn toà khỏi nhọc công ra tay!

Triển Mộng Bạch nhặt thanh chủy thủ, đứng lên, từ từ bước tới.

Đột nhiên chàng bật cười khan, hỏi:

- Dương đại ca! Ai đã chặt đứt cánh tay của đại ca?

Tần Nhi vụt thốt:

- Nhận ra rồi sao? Dương Toàn! Hãy cho hấn thấy mặt thật đi, để trước khi chết, hấn không còn thắc mắc nữa!

Chính nàng đưa tay giật vuông bố quần quanh đầu Độc Tỷ chưởng môn.

Hai vợ chồng ngồi gần nhau, nàng lại hành động bất ngờ, Độc Tỷ chưởng môn không ngăn trở kịp.

Đúng là Dương Toàn!

Triển Mộng Bạch chưa biết được Tần Nhi làm vậy là có ác ý hay hảo ý?

Chàng cười cuồng dại:

- Đúng là Dương đại ca của tiểu đệ rồi!

Dương Toàn biến sắc mặt xanh dờn.

Lấy lại bình tĩnh, hấn cười lạnh thốt:

- Tuy ta với người từng kết nghĩa đệ huynh với nhau, song vì chánh nghĩa võ lâm, hôm nay ta bắt buộc phải vì công mà bỏ tư!

Quần hùng hết sức kinh hãi, không tưởng nổi là hai người vốn là bằng hữu của nhau!

Dương Toàn kéo vạt áo lên, tiếp:

- Bốn toà vì chánh nghĩa phải dứt bỏ tư tình, vậy xin cắt áo này tượng trưng cho sự đoạn tuyệt với nhau!

Triển Mộng Bạch cười thắm:

- Đại ca cắt áo chia tình, đại ca không nhìn nhận sự kết giao ngày trước! Tốt quá! Tốt quá!

Dù hung ác, Dương Toàn không khỏi hổ thẹn.

Nhưng đã làm, phải làm luôn, không dừng lại được nữa.

Hắn cao giọng:

- Đừng nói nhiều! Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi tự quyết hay chờ huynh đệ của ta hạ thủ?

Chưa thấy Tiêu Phi Vũ thoát đi, Triển Mộng Bạch hết sức khẩn cấp, bỗng chàng cười lạnh:

- Tiểu đệ muốn chính đại ca xuất thủ!

Chàng bước tới.

Chẳng rõ vì sợ chàng có võ công cao hay thấy sự tình có uẩn khúc bên trong, quần hùng không ngăn trở.

Dương Toàn hừ một tiếng:

- Ngươi muốn ta động thủ? Có khó khăn chi đâu!

Hắn đưa bàn tay hữu lên.

Tiêu Phi Vũ quát lớn:

- Đề phòng ám khí!

Muộn mắt rồi!

Một vật sáng đen bay vút tới, bắn trúng ngực Triển Mộng Bạch.

Tiêu Phi Vũ nhún người, tưởng chừng đất dưới chân sụp sâu.

Quần hùng rú lên kinh hãi.

Tần Nhi nhao nhao người, chiếc ghế ngồi không vững cũng rung rinh luôn.

Ngờ đâu, một tiếng keng vang lên, Triển Mộng Bạch bình an vô sự.

Những ai lo sợ cho chàng đều thở phào.

Thì ra chàng luôn luôn mang thanh thiết kiếm theo mình, vào đây, chàng không để cho nó lộ liễu, nên giấu trong lớp áo dài.

Ám khí của Dương Toàn bay tới, trúng vào thanh kiếm.

Tại cục trường, có ai biết được sự tình đó đâu. Và ai ai cũng cho rằng chàng luyện được nội công, hất bay ám khí dễ dàng, cho nên quần hùng, ai cũng kinh hãi, không dám tháo thứ xông vào.

Tất cả đều lùi lại mấy bước.

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại:

- Đại ca không nở xuống tay thật sự phải không?

Theo truyền thống của Bố Kỳ Môn, các đệ tử sống rải rác khắp sông hồ, mà chương môn cũng chẳng có tổng đàn nhất định.

Chỉ khi nào có việc trọng đại, chưởng môn mới triệu tập đại hội, và địa phương tụ họp không nhất định, nơi nào thuận tiện là họ chọn, cho nên, có lúc họp nơi này, có lúc họp nơi khác.

Do đó, họ không thường tiếp xúc với chưởng môn, thành ra kính thì có, thân thì không.

Bởi không thân, nên không tận tụy hy sinh.

Phần khác, Triển Mộng Bạch là tay nổi danh hiệp nghĩa trên giang hồ, quần hùng tuy vì sự tình của bốn môn bó buộc nhưng thật sự không muốn chống đối với một người được giang hồ trọng vọng.

Cũng vì thế không ai xuất thủ.

Dương Toàn bật cười âm trầm thốt:

- Hay lắm! Hay lắm! Phải đó! Ta không nỡ hạ thủ!

Hắn vươn tay lần thứ hai.

Đột nhiên Tiểu Thúy vọt mình tới, cắn mạnh vào tay hắn.

Dương Toàn nổi giận quát:

- Liều đầu nhả ra ngay! Ta đập vỡ sọ bây giờ!

Tần Nhi vọt cười ha hả:

- Nàng không buông tha cho người đâu! Người đã giết cả nhà Triển Mộng Bạch, thì nên giết luôn nàng, chừa nàng lại làm gì nữa?

Tràng cười của nàng ghê rợn quá, nghe khủng khiếp hơn cả tiếng quỷ hú.

Triển Mộng Bạch sững sờ!

Chàng suýt hôn mê luôn.

Đành rằng chàng không còn ai là người thân sau khi phụ thân chàng tử nạn, nhưng tất cả gia nhân giúp việc rất lâu trong nhà, đối với ai, chàng cũng có cảm tình, thì những người đó khác nào thân nhân của chàng?

Những người đó bị Dương Toàn tận sát, bảo sao chàng không thương tâm?

Dương Toàn trừng mắt về phía Tần Nhi, mắng:

- Người... người... điên rồi à? Có cần cái miệng lại cho ta không?

Hắn hạ tay xuống, điểm vào tử huyệt trên đầu Tiểu Thúy, đoạn vẫy cánh tay, quăng nàng ra xa.

Nhưng răng của Tiểu Thúy cắn chặt vào tay hắn. Dù nàng chết tức khắc, hai hàm răng vẫn bám cứng, hắn vẫy cách nào, xác của nàng cũng không văng ra.

Quần hùng kinh hãi trước sự trung nghĩa của một tiểu tỳ, ai ai cũng sửng sốt!

Tần Nhi bật cười khanh khách:

- Người đã giết cả nhà Triển Mộng Bạch, không chừa một con gà, một con chó. Người thấy ta có nhan sắc nên cưỡng hiếp ta...

Dương Toàn nổi giận quát:

- Câm ngay!

Hắn lại cố vẩy tay, định quăng xác của Tiểu Thúy, song răng người chết bám cứng như hai gọng kềm, hắn không làm sao quăng được.

Vương cái xác của Tiểu Thúy, hắn không đánh được Tần Nhi, thành ra hắn tức uất, mặt tái xanh.

Tần Nhi đã rời ghế, chạy đi. Dương Toàn lôi xác Tiểu Thúy đuổi theo. Một chạy, một đuổi, vòng vòng theo đại sảnh.

Quần hùng không can thiệp.

Mười hai đại hán áo trắng xông vào, song Tiêu Phi Vũ đã bước tới ngăn chặn.

Võ công của chúng đương nhiên kém xa Tiêu Phi Vũ. Trước đó chúng nhờ Xung Lãng Quyền để áp đảo nàng, bây giờ không xử dụng được quyền pháp thì khí thế kém nàng ngay.

Tiêu Phi Vũ được dịp hoành hành, vội thi triển thân pháp linh diệu quần một lúc, làm cho chúng nhọc phờ.

Dần dần nàng đẩy lui được mấy người.

Triển Mộng Bạch mừng thầm nhưng cũng rất sợ, sợ cho nàng, sợ cho chàng, và sợ cho cả Tần Nhi.

Tôn Cửu Khê đứng bên cạnh Triển Mộng Bạch, sẵn sàng bảo vệ chàng.

Tần Nhi vừa lẩn tránh vừa thốt:

- Tuy ta còn trong trắng, song ngày trước đã bị đưa vào kỷ viện, dù chưa tiếp khách lần nào, song ta am tường cái thuật mê hoặc khách làng chơi, ta dùng cái thuật đó dụ hoặc người, lúc đầu người chưa tin ta lắm, nên thử ta mấy lần, như vờ ngủ xem ta có ám sát người chăng! Ta thừa hiểu tâm ý của người nên không thể nào làm mưu của người, trái lại, ta càng chiều chuộng người hơn. Do đó, người không giết ta...

Nàng chen vào giữa quần hùng. Dương Toàn bị trở ngại, không làm sao theo kịp nàng.

Quần hào dù có người muốn xuất thủ, cũng không dám xuất thủ, vì nàng là phu nhân của chủ môn.

Dương Toàn thấy không ai nhúc nhích tiếp trợ, hắn vội hét lớn:

- Môn đệ của Bố Kỳ Môn đâu? Chủ môn nhân bị nhục sao chẳng can thiệp?

Quần hùng giật mình, có kẻ nhận ra không thể bất động mãi, toan lướt tới.

- Người là chủ môn sao? Tín vật của người đâu?

Dương Toàn giật bắn mình, mồ hôi đầm ướt lưng.

Tần Nhi vươn tay, lá Bạch Bố Kỳ trải rộng, phát phơ.

Thì ra nàng đã nhanh tay đoạt lá cờ trong lúc Dương Toàn bận đối thoại với Triển Mộng Bạch, không lưu ý đến nàng.

Ai ở vào trường hợp của hắn cũng phải sơ thất như vậy, bởi đề phòng người ngoài chứ ai lại đề phòng vợ con?

Hắn sôi giận quát:

- Tiểu tỳ to gan thật! Dám trộm lá Bạch Bố Kỳ của ta! Huynh đệ đâu, hãy bắt con tiện tỳ cho bốn tòa!

Tần Nhi điềm nhiên:

- Lá cờ trong tay ta, ta là chủ võ môn, còn ai dám động thủ với ta?

Quần hùng lại dừng chân.

Dương Toàn xám mặt, hét lớn:

- Lá cờ do nàng lấy trộm, bốn toà mới là chủ võ môn, chứ kẻ trộm là chủ võ môn thế nào được? Ai không tuân lệnh chủ võ môn, bốn toà sẽ trị tội nặng!

Tần Nhi thốt:

- Đúng là ta lấy trộm lá cờ đó, song người chẳng phải là kẻ trộm sao? Người trộm trước, ta trộm sau. Ta trộm lá cờ của kẻ lấy trộm nó trước, ta có quyền giữ nó như người đã giữ từ lâu. Ta có quyền làm chủ võ môn như người đã làm từ lâu.

Nàng cao giọng gọi:

- Anh em đâu! Bắt tên trộm họ Dương kia cho ta.

Quần hùng sững sờ, vừa tiến tới liền lùi lại. Thật là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải theo ai bây giờ.

Bỗng có người cao giọng thốt:

- Việc này phải nhờ đến Hùng đại ca! Hùng đại ca đâu? Xin cho biết chủ ý.

Hùng đại ca, Hùng Chánh Hùng, bởi có mưu trí hơn người nên giang hồ tặng cái danh hiệu Trại Trần Bình.

Hùng Chánh Hùng tuổi cao niên, râu tóc bạc phơ, thân vóc khô vôi, phong thái trầm ổn, nhìn thoáng qua, ai cũng biết lão là một con người thận trọng.

Lão vuốt râu, suy tư một chút rồi từ từ thốt:

- Vô luận làm sao, chúng ta trước hết cũng phải nghe phu nhân phân trần, sau đó sẽ có công luận.

Dương Toàn không biết làm sao hơn, đành phải xuôi theo đa số:

- Được rồi! Các vị cứ nghe nàng nói đi! Nàng có bị xử quyết theo môn qui cũng không oán trách được bốn toà hẹp hòi.

Bỗng có một người quát to:

- Môn qui đâu có thể áp dụng trong trường hợp này được?

Người đó là bạn chí thân của Hạ Quang Bình, đã bức tức từ lâu, bây giờ mới lên tiếng.

Dương Toàn trừng mắt nhìn y, không nói gì. Hắn bạn nghĩ cách quăng chiếc xác của Tiểu Thúy còn bám nhùng nhằng nơi cánh tay. Thực ra đây không phải hắn không có cách, mà chỉ vì hắn không dám huỷ diệt xác chết thôi, bởi hắn sợ quần hùng phản nộ, cho là hắn tàn nhẫn với một kẻ đã chết rồi.

Tần Nhi tiếp tục chửi rửa:

- Ta bị người cưỡng hiếp, song cố nhịn nhục mà vẫn tỏ ra nhu thuận đối với người, là để sống sót chờ một ngày. Và cái ngày ta chờ đợi đã đến. Ngày đó là ngày hôm nay đấy! Hôm nay là ngày ta giết người!

Dương Toàn nghiêng răng kêu ken két, quắc mắt quát lên:

- Tiện tỳ! Người bịa chuyện hồ đồ vô ích. Cái thù sát hại Tần cố chưởng môn nhất định tới lúc phải trả! Triển Mộng Bạch không khỏi chết với tay ta.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Tần lão tiên bối chết vì Tình Nhân Tiên, chính tay ta mai táng lão nhân gia, và lá Bạch Bối Kỳ đó, cũng do lão nhân gia trao cho ta! Người đừng vu oan, Dương Toàn!

Dương Toàn nạt lớn:

- Câm miệng! Chính ta mai táng Tần cố chưởng môn! Các huynh đệ đừng tin lời hấn!

Quần hùng hoang mang.

Triển Mộng Bạch cười gằn:

- Người nói người mai táng Tần lão tiên bối? Vậy lúc chết, lão nhân gia mặc áo gì? Và người mai táng tại chỗ nào?

Dương Toàn ấp úng đáp đoạn sau:

- Tại... tại Mạc Can Sơn!

Hấn tưởng Bạch Bối Kỳ chôn ở đâu, thì người chôn tại đó. Triển Mộng Bạch cười vang:

- Câm đi! Dương Toàn ơi! Cũng may là ta không chỉ chỗ cho người biết! Các vị, nếu không tin thì xin...

Hùng Chánh Hùng vụt trầm giọng chặn:

- Bọn tại hạ tin rồi!

Tất cả đều tin lời chàng!

Tất cả cùng thốt lên oang oang:

- Triển đại hiệp không nói ngoa đâu!

Dương Toàn thở dài:

- Không ngờ các vị...

Bỗng hấn cười lớn quát:

- Đi!

Hấn vung tay, hơn mấy mươi vệt sáng đen vút đi.

Những vệt sáng đen vút về nhiều phía nhắm vào Triển Mộng Bạch, Tần Nhi và Tiêu Phi Vũ. Liên sau đó, hấn phi thân vọt ra cửa.

Chẳng rõ tại sao, hấn vừa bay ra ngoài liền rú lên một tiếng thảm, rồi mất dạng.

Thì ra hấn dùng nội lực, huỷ diệt xác của Tiểu Thúy, rồi nhân cử động đó, tung ám khí luôn.

Hấn nghĩ là không có ai đề phòng, và chắc chắn đối phương sẽ bị thọ hại.

Quần hùng kinh hãi, còn ai phản ứng kịp thời để cứu ba người?

-- o O o --